

MEGHÍVÓ

A **SZAB Tudósklub Egyesület**
tisztelettel meghívja Önt
2025. október 29-én (szerdán) 18.00 órakor
tartandó előadásra

Vendég:

KECSKEMÉTI GÁBOR

irodalomtörténész, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja,
az ELTE HTK Irodalomtudományi Kutatóintézetének kutatóprofesszora,
intézetigazgatója, a Miskolci Egyetem egyetemi tanára

Az előadás címe:

**A tudomány mint soft power
(16. századi történet 21. századi tanulságokkal)**

Helyszín:

SZAB székház I. emelet 103-104. díszterem
(6720 Szeged, Somogyi u. 7.)

A rendezvényre valamennyi klubtagunkat és az érdeklődőket szeretettel várjuk!

Csernus Sándor
a SZAB Tudósklub Egyesület
titkára

Krisztin Tibor
a SZAB elnöke

NÉVJEGY

Kecskeméti Gábor 1965-ben született Szolnokon. 1997 óta az irodalomtudomány kandidátusa, 2008 óta az MTA doktora, 2016 óta az MTA levelező, 2022 óta rendes tagja. A korábban az akadémiai kutatóhálózathoz tartozó, 2019 óta különféle irányítószervek által működtetett, budapesti Irodalomtudományi Intézet kutatóprofesszora, 2013 óta igazgatója; a Miskolci Egyetem egyetemi tanára. Szakterülete a kora újkori magyar irodalom története.

Tarnai Andor tanítványaként fordult érdeklődése a 16–18. század felé. A régi irodalom retorikai megalkotottságának feltárására történeti kommunikációelméleti keretet dolgozott ki, amely lehetőséget ad az irodalmi szövegek és a filozófiai eszmerendszerek együttes tanulmányozására, a magyarországi jelenségek európai kontextusba illesztésére és az

irodalomfogalmak változásaira vonatkozó egykorú reflexiók árnyalt leírására. Magas idézettségű műfajtörténeti monográfiája (1998) nyomán az általa javasolt szemléleti irány és módszertan a magyarországi irodalom kutatásában széles körben meghonosodott, tapasztalatait és meglátásait a 19–20. századi irodalom szerzőinek és jelenségeinek elemzésére is kiterjesztették. A rendszeres irodalomtudomány-történeti kutatásokba illeszkedő korszak-monográfiájában (2007) a hazai szerzők művei mellett az észak-németországi egyetemi és akadémiai retorikai kultúrának szentelt nagy figyelmet, a magyarországi diákok önértelmezésére tett hatásában az irodalomról való gondolkodás tudománytörténeti kereteit ragadva meg. Újabban a kora újkori európai és magyarországi filológiai irodalomszemléletet tanulmányozza. Az Irodalomtudományi Intézet által előkészített új irodalomtörténeti szintézis munkálatai során világossá vált, hogy az általa kifejtett szemléleti elvek alapvető konzekvenciákkal járnak mind a korszak-periodizáció, mind a kommunikációs elvű tematikai tagolás tekintetében.

Az irodalomtudomány szakmai közéletének aktív résztvevője. Volt az MTA Textológiai Munkabizottságának elnöke, a kritikai kiadásokra vonatkozó érvényes szabályozás egyik kidolgozója. Működött zsűrielnökként, kurátorként, tudományos és felsőoktatási bizottságok vezetőjeként és tagjaként, sorozatszerkesztőként, nemzetközi és hazai konferenciák szervezőjeként. 1996 óta az Irodalomtörténeti Közlemények felelős, 2013 óta főszerkesztője. Az MTA200 Elnökségi Bizottság elnöke. Rendszeresen tart előadásokat külföldi konferenciákon, részt vesz nemzetközi kutatási programokban (a CNRS párizsi szövegtudományi kutatóintézetében készülő humanizmus kori szövegtörténeti adattár, a Varsói Egyetemen a közép-európai latin kultúra történetét kutató program, az Oxfordi Egyetem irányításával folyó, Cultures of Knowledge című kora újkori kutatási program). 1990 óta tanít a felsőoktatásban, külföldön is több alkalommal tartott posztgraduális kurzusokat.

Előadásának rövid összefoglalója:

Széchenyi Istvánnak az Akadémia alapítására és működésének első évtizedére visszatekintő, 1842. évi közgyűlési megnyitó beszéde a tudomány személyi identitásokat és társadalmi mozgásirányokat átalakító „varázshatalmáról” beszél. Annak a belátásnak, hogy a kultúra és a tudomány területén végzett tevékenységnek a közpolitikát, a dinasztikus, a nemzeti vagy a társadalmi erőviszonyokat is befolyásoló szerepe lehet, eddigre már hosszú története volt, és ugyanerre a felismerésre támaszkodnak napjaink hatalompolitikai és ideológiai vitái is. Az előadás egy kora újkori humanista tudós, a körmöcbányai származású Paulus Rosa 16. századi történetével szemlélteti, hogyan alakulnak ki, szerveződnek meg a kora újkori nemzetközi tudós hálózatok, és hogy a működésüket meghatározó tétek felismerése a magabiztos önbecsülés milyen nyugodt erejével töltheti el mind az egyetemes tudomány, mind a nemzeti humán tudományok képviselőit.